

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

10. De diuisione entis rationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

merā esse ens rationis, posset cognoscere, quin cognoscat chymeram esse ens rationis: ergo ex cognitione entium realium Deus non cognoscit obiectū istius actus.

94. *Probat̃ur secundo ad hominem*, quia Deus cognoscit actus libere suos formalissime vt distinguuntur ab actibus suis necessariis, sed vt sic dicunt formaliter tantum respectum rationis secundum *Vasques*: deinde cognoscit valorem operum Christi, actus morales bonos & malos: sed secundum *Vasq* valor operum Christi est relatio rationis, & actus morales constituuntur in esse boni & mali per relationem rationis, ergo Deus cognoscit entia rationis.

Probat̃ur
quod di-
recte co-
gnoscat
Deus
entia ra-
tionis.

Probat̃ur secunda pars: quia quamuis non esset possibilis vllus intellectus creatus, verum esset, quod chymera esset quid impossibile & hoc etiam cognosceretur à Deo: ergo ens rationis potest cognosci à Deo directe. Consequentia patet, quia eatenus cognosceretur indirecte, quatenus cognosceretur per cognitionem cognitionis, creata, ergo si cognosceretur, quamuis esset impossibilis cognitio creata, cognosceretur directe. Antecedens etiā probatur, quoad primam partem, quia ex se formaliter chymera habet esse impossibilis realiter, sicut homo habet esse possibilis, ergo, quāvis intellectus creatus non esset possibilis, verum esset quod chymera esset impossibilis realiter. Probat̃ur idem antecedens quoad secundam partem, quia absurdum est esse aliquā veritatem obiectivam, quæ non intelligeretur à Deo.

Probat̃ur secundo eadem pars, quia factibile vt factibile potest cognosci directe & non tantum per cognitionē potentiæ factiue aut factionis, ergo intelligibile, vt intelligibile potest cognosci directe, & non tantum per cognitionem potentiæ intellectiue aut intellectiois.

Confirmatur: quia cognitio non est prius representatiua entis rationis quam ens rationis est representabile per cognitionem, vt manifestum est, ergo intellectus perfectissimus potest æque primo intelligere & æque directe vtrumque, & consequenter poterit intelligere ens rationis directe, quia sic intelligere, est intelligere cognitionem non prius terminata ad aliud, quam ad id quod dicitur directe intelligi.

Probat̃ur vtrique pars conclusionis: quia non argueret vllam imperfectionem in Deo, quod cognosceret entia rationis directe, ergo debet admitti. Consequentia patet, quia ideo id negant aduersarij quia existimant quod inde argueretur aliqua imperfectio in Deo. Probat̃ur antecedens soluendo obiectiones.

95. *Obijcies primo*: sequeretur Deum facere entia rationis, quia sunt eodem actu quo cognoscuntur: sed cōsequens est absurdum, ergo & antecedens vnde sequitur. *Suarez* respondet non sequi, ex eo, quod cognoscantur entia rationis indirecte, ea fieri, sed solum ex eo quod cognoscantur directe: vnde cum ipse teneat ea non cognosci directe, videtur sibi euadere hanc difficultatem.

Sed contra, quia si per cognitionem directam fierent, fierent etiam per indirectam, tum quia ideo fieret per directā, quia per eam haberent esse obiectiue in intellectu, sed etiā per indirectam haberent esse obiectiue in intellectu; tum etiam quia non est maior ratio quod per vnam fierent quā per alteram, ad hoc enim impertinēs est quod vna sit directā & altera non sit. Quomodo enim non minus producit̃ur realiter, quod producit̃ur indirecte à causa sic producēte, quam quod producit̃ur directe; ita, si intellectio aut productio intellectiois sit productio entis rationis, non minus debet censerī produci, quod intelligitur indirecte, quam quod intelligitur directe.

Respondetur igitur ad obiectionem melius ex dictis, distinguendo sequelam: si requiratur iudicium falsum ad faciendum ens rationis, negatur sequela; si non requiratur, sed sufficiat cognitio directā ipsorum, concedo sequelā, nec id est inconueniens.

Obijcies secundo: Si intelligeret ens rationis vllō modo, & præsertim directe, apprehenderet aliquid aliter quā est, sed hoc non deceret intellectum perfectionis infinite, qualis est diuinus. Probat̃ur sequela, quia non

posset intelligere chymērā constitutam ex homine & bruto v.g. quin cognosceret hominem per modum partis coniungibilis cum bruto, sed hoc est cognoscere ipsum aliter quam est.

96. *Confirmatur*, quia si cognosceret relationē rationis intrinsece denominatiuam obiecti cogniti, deberet cognoscere aliquid esse quod reuera non est: sed hoc est absurdum: ergo saltem non debet directe cognoscere entia rationis.

Respondetur negando sequelam, & distinguendo maiorem probationis: per modum partis rationaliter coniungibilis, concedo; per modum partis realiter coniungibilis, negatur maior & etiam minor.

Ad confirmationem distinguenda est maior: deberet cognoscere aliquid esse realiter, quod non est realiter, aut rationaliter, quod non est rationaliter, negatur, deberet cognoscere aliquid esse rationaliter, quod non est realiter, conceditur, nec hoc est conueniens.

Vt autem melius percipiatur quomodo nō arguat imperfectionē in Deo cognitio etiā directā entis rationis, aduertendum est non ex eo colligi imperfectionē intellectus creati, quod apprehendat entia rationis aut secundū se, aut secundū in existentia in aliquo alio, in quo esse non possunt nisi per intellectū, sed ex eo quod iudicet illa esse, aut posse esse à parte rei; vel ex eo quod apprehendat ea tam imperfecte, vt nesciat an sint aut possint esse etia realia, vel denique ex eo quod non possit cognoscere quomodo se habeant entia realia à parte rei, nisi cōcipiendo entia rationis: vnde cū Deus non habeat tale iudicium, nec tam imperfectam apprehensionem de illis, nulla prorsus sequitur imperfectio ex eo quod apprehendat illa sine tali iudicio aut periculo eius, & sine tali imperfectione.

QVÆSTIO X.

De diuisione entis rationis.

98. *Q*uia non est dubium quin possit intellectus aliquid ens rationis considerare, & cum modo per se stātis, sicut facit, quando concepit hircocerum, & cum modo efficientis intrinsece aliud, sicut facit, quādo apprehendit intellectioem in lapide tanquam propriam operationem eius; sequitur etiam dubium esse nō posse, quin ens rationis vt sic diuidi possit in substantiā & accidens. Et quia potest intelligere ens rationis afficere ens aliud per modū respectus pure ordinantis vnū ad aliud, & per modū formæ absolutæ; Accidens rationis vt sic potest diuidi in accidens respectiuium & in accidens absolutum. Et rursus quia potest ex accidentibus rationis absolutis aliqua cōsiderare per modum formæ absolutæ tribuentis extensionē, vt si consideraret Angelum à forma aliqua distincta realiter habere capacitatem ad implendū tantum vel tantū locum, & alia per modū formæ absolutæ tribuentis actiuitatē, vt si consideraret Deum habere formam realiter distinctam, per quam posset calefacere, Accidens rationis absolutū potest diuidi in quantitatem & qualitatem; & eodē sane modo posset diuidi accidens respectiuium rationis vt sic in tot prædicamēta, in quot diuiditur relatio realis.

At quoniam entis realis diuisio in prædicamēta fit & traditur, vt exactius naturam cuiusque entis realis cognoscamus, & scientias reales acquiramus; nec vtile est de entibus omnibus rationis sciētias aliquas per se tradere, eorūque naturis contēplandis inharere; nō est necesse vt huiusmodi diuisio prædicamētalis eris rationis detur, & propterea paucissimi auth. meminerūt ipsius.

99. Alia tamē satis vulgaris diuisio est entis rationis in illud, q. habet fundamentū in re, & illud, quod non habet fundamentum; prioris generis reputatur relationes rationis, quæ considerantur in obiectis denominatis extrinsece, & in Deo; posterioris vero substantiæ cōpositæ ex partib⁹ incōponibilibus, vt hircoceruus. At reuera nō bene explicatur quomodo cōsideratio hircocerui non habeat tantū fundamentū in re, quantum habet cōsideratio relationis rationis in re, cognita ad cognoscendū, nā quemadmodū intellectus ex eo quod videt denominationē nouam in obiecto cognito, dicitur per hoc quam

Ens ra-
tionis
potest
diuidi in
substan-
tiam &
accidens.

Et acci-
dens ra-
tionis in
absolutū
& respec-
tiuium.

Diuisio
entis ra-
tionis in
habens
& nō ha-
bens fun-
damentū
in re.

habere fundamentum in re ad considerandum aliquem respectum in ipso, qui non sit realis, cur ex eo quod imaginatio conciperet formam externam partim equi & partim hominis, non posset intellectus dici habere sufficientem occasionem ad concipiendam aliquam substantiam per se vnam, quæ exigeret talem formam, & intrinsece componeretur ex natura equina & humana?

Senten-
tia Ioan-
nis à
Sancto
Thoma.

100. *Ioannes à S. Thoma supra q. 2. a. 1.* licet admittat utramque præmissam entis rationis diuisionem, tamen contendit adæquare diuidi ens rationis ex parte rei conceptæ in negationem & relationem, ita ut vnum concipiatur ens rationis, quod non sit vel relatio, vel negatio (sub negatione tamen comprehendit priuationem) Probat adæquationem huius diuisionis, quia ratio entis rationis consistit in oppositione ad ens reale; sed nihil habet huiusmodi oppositionem, nisi vel relatio, vel negatio, quia, inquit, omne positium absolutum, cum non concipiatur ad aliud, sed in se, vel debet esse substantia, vel accidens in alio, & consequenter nequit esse ens rationis cum per ipsum conceptum essendi in se vel in alio, realitatem aliquam importet, relatio verò, quia non solum dicit conceptum in, sed conceptum ad, potest concipi sine realitate.

Datur
ens ra-
tionis
absolu-
tū quod
non est
negatio
aut rela-
tio.

Hec doctrina non placet primò, quia chymera seu compositum ex homine & equo, est ens rationis & non est negatio sed potius substantia rationis. Item cognitio passiva considerata in pariete, non est relatio neque negatio, sed accidens absolutum rationis, ergo dantur entia rationis quæ non sunt negatio aut relatio.

Quod si dicatur huiusmodi entia rationis esse non entia realia, & propterea posse vocari negationes, contra facit quod etiam relationes rationis sint nō entia realia, & similiter vocari possunt negationes, & consequenter mala esset diuisio entis rationis in negationes & priuationes.

Non placet prædicta doctrina secundo, quia si esse in alio, aut per se, importat realitatem, ac propterea nihil positium conceptum in alio potest esse ens rationis, ergo, quandoquidem relatio rationis concipiatur in alio, non poterit esse quid positium rationis contra dictum auctorem. Itaque tenendum est quod, quemadmodum relatio rationis, licet sit non ens reale, & concipiatur esse in alio, non est negatio rationis, sed quid positium rationis; ita etiam forma absoluta rationis, siue consideretur per se existens, siue existens in alio, non sit negatio rationis, sed potius quid positium rationis; quod cum non sit relatio, sequitur prædictam diuisionem non esse adæquatam.

Quo sen-
su diui-
ditur ens
rationis
in nega-
tiones,
priuatio-
nes & re-
lationes.

101. *Et hinc Doctores communiter dicunt* diuisionem entis rationis in negationes, priuationes, & relationes, esse diuisionem non entis rationis ut sic, sed entis rationis habentis fundamentum in re; quæ tamen diuisio, si ita intelligatur, ut ipsæ negationes & priuationes sint entia rationis formaliter, omnino mala est, quia falsum est quod negationes & priuationes sint entia rationis, ut supra ostendimus; si vero intelligatur non in sensu formali, sed fundamentaliter, ita ut velit, ad quædam ex entibus rationis excogitanda præbere occasionem negationes; ad quædam priuationes, & ad quædam denique denominationes aliquas relatiuas; Verum quidem est dari huiusmodi entia rationis, sed tamen propter rationem supra tactam non erit adæquata, quia dantur aliqua entia rationis habentia fundamenta in re, ad quæ excogitanda nec negationes, nec priuationes, nec denominationes huiusmodi relatiuæ præbent fundamentum aut occasionem intellectui, ut patet tam in exēplo allato de substantia composita ex equo & homine, quam etiam in quæritate, quæ quis conciperet in Angelo esse ex eo quod intelligeret ipsum occupare posse locum extensum.

Quæ cē-
senda
sunt en-
tia ratio-
nis cum
funda-
mento
in re.
Quæ si-
ne.

102. *Siquis tamen velit* utramque hanc communem diuisionem tenere, dicere poterit per ens rationis cum fundamento in re intelligi illa, per quæ communiter solent explicari aliqua denominationes reales, quæ tam facile nec intelligi nec explicari possent, si non considerarentur prouenire ab huiusmodi entibus; per entia vero rationis sine fundamento in re intelligi illa, quæ non con-

ciuntur in ordine ad talem denominationem realem vel concipiendā vel declarandā iuxta quem dicēdi modum fundamentū in re quod habent entia priora ultra illud quod habent posteriora, erit vtilitas ac difficultas intelligēdi ac explicandi huiusmodi denominationes.

Deinde quia omnes denominationes, quæ, licet sint realissime existentes à parte rei, solent tamen explicari & intelligi per entia rationis, sunt vel denominationes negatiuæ, vel priuatiuæ, vel relatiuæ, propterea ens rationis cum fundamento in re modo iam explicato potest adæquate diuidi in negationes, priuationes, & relationes, hoc est in entia rationis quæ concipiuntur ob denominationes negatiuas, priuatiuas, & relatiuas; quæ entia rationis inter se dici possunt habere tantam distinctionem & talem, qualem habent denominationes illæ reales, ad quas sequuntur; illæ verò denominationes sine dubio distinguuntur specie, si priuatio & negatio realiter distinguantur; si tamen hæc non distinguantur nisi numero seu accidentaliiter, tum entia rationis, quæ concipiuntur ad denominationes extrinsecas, distinguuntur specie ab aliis entibus sequētibz ad priuationes & negationes; hæc verò inter se non distinguuntur, ut patet.

ADDITIONIO.

Contra difficultatem quam n. 99. huius quæstionis contra diuisionem entium rationis in ea, quæ habent fundamentum in re, & quæ non habent propositū, insurgit *Mastrius disp. 2. Met. n. 249.* asserens falsum esse, quod non sit maius fundamentū entium rationis quæ finguntur in Deo ad creaturam, & in re cognita ad cognoscentem, quam chymerarum, ac similibum, quæ dicuntur non habere fundamentum in re: nam cum videamus in creaturis causam referri relatione reali, & cuicunque actioni correspondere passionem, hanc occasionem sumit intellectus cogitandi relationē actiuæ creationis ad creaturas, & in re cognita formam illi inherentem per modum effectus, vel passionis correspondentis cognitioni actiuæ, & determinatur ad cogitandas huiusmodi formas per modum accidentis respectiui, quam occasionē putat ad minus proximam & vrgentem. At ex eo, quo imaginatio conceperit formam externam partim equi, partim hominis: non habet tantam occasionem machinandi chymeram, quia licet partes chymere habeant fundamentum in re, non tamen vniō earum, unde intellectus, aut nullā aut leuissimam habet occasionem formandi chymeram; tum quia non determinatur intellectus ad formandam chymeram magis ex his naturis impossibilibus quam ex aliis; sed ad libitum potest eas formare hoc vel illo modo; quod non contingit de prædictis relationibus. Præmisit autem huic doctrinæ quod euidenter cernatur fundamentum entium rationis, quæ sunt secundæ intentiones logicæ, quibus propterea ipse vsus est pro exemplis entium rationis fundatorum.

At ut ab hoc incipiam manifestum mihi est, idque ex dictis q. 4. patet, non magis manifeste, aut euidenter cerni fundamentum illorum entium, quæ sunt secundæ intentiones, quam relationum creaturæ ad Deum, & cogniti ad cognoscentem.

Deinde quamuis maius esset fundamentum ad formandas relationes Dei ad creaturas & cogniti ad cognoscentem, quam chymeram, non inde sequeretur quod non haberetur etiam fundamentum fabricandi chymeram, quod mihi sufficit.

Sed ut magis directe veniam ad rem. Respondeo negando quod intellectus non habeat tantam occasionem formandi chymeram ex apprehensione phantastica partium hominis & equi eo modo propositarum, quo proponitur, quando formatur chymera, ut possit dici proxima & vrgens, non minus quā occasio habita ad formandas dictas relationes rationis est proxima & vrgēs, quia cum intellectus sit potētia naturalis, quando facit chymeram ad hoc determinatur sic, ut tum non possit non facere ipsā, & quod ad hoc necessitat est sine dubio non solum fundamentū vrgens, sed necessitans. *Quod confirmo* clarius; quia formæ externæ animalium quæ habentur à parte rei, tam solent præsupponere substantiā per se

se vnam, quam causā creatā solent referri ad effectus per relationem realem, & quam actio solet habere correlationem passionis, ergo quemadmodum est hoc ultimo intellectus habet fundamentum vrgens ad formandas relationes rationis creatoris, & cogniti, etiam habebit simile fundamentum ad formandas chimeras.

Ad secundam autem rationem ipsius dico tam determinari intellectum ad faciendum chimerā hanc, vel illam, quando eam facit ex his, aut illis partibus, quam ad faciendam vnam relationem rationis præ alia, nec posse ipsum pro libito, quam voluerit, chimeram facere, magis quam quam voluerit relationem, id quod ex dictis & natura potentia intellectus est manifestum.

Idem Maffius postea pag. 247. asserit explicationem eiusdem diuisionis, quam dedi n. 102. ineptam & contrariā rei de qua loquimur; quia inquit nihil absurdius dici poterat, quam difficultatem intelligendi quasdam reales denominationes esse fundamentū cogitandi entia rationis, quia maior difficultas incurritur dū volumus statum ac conditionem assequi quorundā entium prohibitorum, seu chimericorum, quam relationum rationis, quæ non sunt mera figmenta, ista .n. sunt entia rationis determinatæ naturæ, ac proinde facilius cognitionis; illa vero nō sunt determinatæ ac certæ naturæ; ergo iuxta meam explicationem figmenta haberent maius fundamentum, quam relationes rationis, quæ non sunt entia chimerica. Tum quia fundamentum ducit in cognitionem entis rationis, difficultas vero potius impedit intellectum.

Ad hunc discursum Respondeo ex eo videri quod Maffius me non intellexerit: nam in eo nihil dicitur contra meam doctrinam; neque .n. asserui difficultatem intelligendi entia rationis esse fundamentū ea fingendi, sed difficultatē potius intelligendi quasdam denominationes reales quæ sunt à parte rei, quas expressi sufficenter esse extrinsecas, & illas quæ proueniunt ex negationibus & priuationibus, in hoc vero discursu vrgetur quod maior sit difficultas intelligendi chimeras, quam entia rationis fundata, vnde penitus ruit totus Maffij discursus.

Contra quem ulterius facit quod maledicat difficultus esse intelligere naturam chimeræ, quam relationum rationis, & entia chimerica non esse determinatæ naturæ, sicut sunt entia rationis fundata, & quod etiam male videatur supponere quod ipsamet relationes rationis non sunt etiam entia chimerica.

QVÆSTIO VLTIMA.

De primis & secundis intentionibus.

103. *Non aliam fere* ob causam hic agere visum erat de ente rationis, quam vt intellecta eius natura facilius esset scire, vtrum secundæ intentiones, de quibus secundum omnes fere Logica agit, sint entia rationis, nec ne, vt vel sic cognosci possit an Logica habeat pro obiecto entia rationis, de quo postea.

Quid est intentio.

Quid intentio formalis. Quid obiectiua.

Notandum autem, intentionem proprie loquendo esse actum, quo potentia tendit in obiectum, vnde non ad intellectum tantummodo, nec etiam ad voluntatem spectat, sed ad alias potentias vitales; hic tamen agimus de ipsa, vt pertinet ad intellectum; & diuiditur vt sic, in intentionem formalem, quæ est ipsemet actus, quo tendit in obiectum suum, ac intentionem obiectiuam, quæ est obiectum istius actus, v.g. quando intellectus intelligit hominem, actus, quo intelligit ipsum, est intentio formalis; & ipse homo est intentio obiectiua. Vtraque autem ex his intentionibus, hoc est, tam intentio formalis, quam obiectiua, diuiditur in intentionem primam, & intentionem secundam: & modo examinamus quid sit intentio prima, & quid secunda.

Quia vero varij sunt modi explicandi has intentiones, quos proximum esset specialiter examinare, & non admodum vtile, cum controuersia tandem sit de nomine, quid nobis dicendum videtur, & tyronum captui magis accommodatum proponemus: pro quo.

104. *Notandum ulterius* aliqua prædicata conuenire rebus secundum se & independentem à cognitione comparatiua intellectus, vt conuenit homini esse animal,

esse risibile, esse album, esse visum, & esse etiam cognitū cognitione simplici, nō comparatiua. Rursus aliqua alia conueniunt rei pro vt dicit ordinem ad cognitionem comparatiua intellectus, vt conuenit homini esse prædicatum, esse subiectum, esse prædicabile, esse speciem, & similia. Ex his autem prædicatis priora merito vocari possunt prima in comparatione ad posteriora, quia possunt res cognosci secundum priora illa prædicata, quauis non cognoscantur secundum posteriora: vt v.g. possum cognoscere hominem esse animal; esse visum, esse cognitum, sine eo quod cognoscā ipsum esse prædicatū aut prædicabile formaliter: sed non potest quis cognoscere aliquid secundum posteriora prædicata, quin cognoscatur ipsum secundum priora, v.g. nō possum cognoscere hominē esse prædicabile de Petro, quin cognoscā Petrus esse hominē, nec possum cognoscere animal esse genus seu prædicabile de diuersis speciebus, quin cognoscā hominē esse animal, & brutum esse animal, seu quin cognoscā animal inexistere bruto, & homini, aut aliis rebus diuersæ speciei. Itaque illa prædicata, quæ conueniunt rei independentem à cognitione comparatiua, sunt & dicuntur intentiones obiectiue primæ: illa verò, quæ conueniunt ipsi dependentem à tali cognitione, sunt intentiones obiectiue secundæ. Et hinc patet quod cognitiones illæ, quibus cognoscuntur priora prædicata, sint intentiones formales primæ; & cognitiones illæ, quibus cognoscuntur illa posteriora prædicata conuenire rei, sint intentiones formales secundæ.

105. *Ex his facile erit* cognoscere quid terminus prime intentionis, & quid terminus secundæ intentionis. Terminus .n. primæ intentionis, si capiatur pro voce significatiua, vt cōmunis accipitur, est vox imposita ad significandum intentionē primam siue formalem, siue obiectiuam, vt vox *homo* significat naturam humanam, quæ conuenit Petro independentem à cognitione intellectus comparatiua, & propterea est intentio obiectiua prima; aut cognitionem naturæ humanæ, quæ est intentio formalis prima. Terminus verò secundæ intentionis est vox imposita ad significandam prædicatā, quæ conueniunt rei dependentem à cognitione comparatiua intellectus, vt nomen *species*, quæ est imposita ad significandū prædicabilitatem rei de pluribus speciebus, quæ prædicabilitas non competit rei nisi dependentem à cognitione comparatiua intellectus: pro quo ulterius intelligendo.

Quid intentio prima & secunda.

106. *Notandum terio* duplicem esse cognitionem intellectus, vnam simplicem, qua considerat aliquid secundum se non comparando illud ad aliud, vt quando apprehendit aliquis hominem non apprehendendo, nec iudicando ipsum in aliquo, nec aliquid in ipso. Alia cognitio intellectus est comparatiua, vt illa, quia apprehenditur, aut iudicatur aliquid in aliquo, v.g. illa, quia apprehenditur Petrus esse homo, aut paries esse albus: quæcumque ergo prædicata conueniunt rei per ordinē ad huiusmodi cognitionem comparatiua, sunt intentiones obiectiue secundæ, & termini significantes illa, sunt termini secundæ intentionis; quæcumque vero conueniunt rei independentem ab huiusmodi cognitione, sunt intentiones obiectiue, & termini significantes illa sunt termini primæ intentionis.

Quid terminus primæ intentionis. Quid secundæ.

Ex his colligendum quid sit res aliqua primò intentionaliter accepta, & secundò intentionaliter accepta, quorum terminorum frequens est vsus, præsertim apud antiquos. Res enim primò intentionaliter accepta est res, secundum quod dicit prædicata illa, quæ sunt primæ intentiones, & res secundo intentionaliter accepta est res, secundum quod subest prædicatis, quæ sunt secundæ intentiones.

CONCLUSIO

107. *Nec prima nec secunda intentio formalis aut obiectiua dicitur necessariò ens rationis formaliter.* Hæc est communior apud recentiores & omnes qui putant ad denominationes extrinsecas non necessariò resultare entia rationis. Prima autem pars de intentione formali tam prima quam secunda est omnium, & certa quia illæ intentiones sunt actus intellectus, quibus tendit vere & realiter in obiecta à se intellecta, qui actus sine dubio sunt

Nec prima nec secunda intentio dicitur necessario ens rationis.